

[191] Καὶ τῶν αὐτῶν ἡμερῶν Ἀντώνιος τε περὶ τὴν Ἰλλυρίδα ἠττάτο ὑπὸ Ὀκταοῦιου κατὰ Δολοβέλλα Πομπηίῳ στρατηγοῦντος, καὶ στρατιὰ Καίσαρος ἄλλη περὶ Πλακεντίαν στασιάζουσα τῶν ἀρχόντων κατεβόησεν, ὡς ἔν τε τῇ στρατείᾳ βραδύνοντες καὶ τὰς πέντε μνᾶς οὐ λαβόντες, ἦν τινα δωρεὰν αὐτοῖς ὁ Καίσαρ ἔτι περὶ Βρεντέσιον ὑπέσχητο. [192] Ὡν ὁ Καίσαρ πυθόμενος ἐκ Μασσαλίας ἐς Πλακεντίαν ἠπείγετο συντόμως καὶ ἐς ἔτι στασιάζοντα ἐπελθὼν ἔλεγεν ᾧδε· τάχει μὲν ὄσφ περὶ ἕκαστα χρώμαι, σὺνιστέ μοι· βραδύνει δ' ὁ πόλεμος οὐ δι' ἡμᾶς, ἀλλὰ διὰ τοὺς πολεμίους ὑποφεύγοντας ἡμᾶς. [193] Ὑμεῖς δ' ἔν τε Γαλατία πολλὰ τῆς ἐμῆς ἀρχῆς ὀνόμενοι καὶ ἐς τόνδε τὸν πόλεμον ὅλον, οὐκ ἐς μέρος αὐτοῦ μοι συνομόσαντες ἐν μέσοις ἔργοις ἡμᾶς ἀπολείπετε καὶ τοῖς ἀρχουσιν ἐπανίστασθε καὶ προστάττειν ἀξιοῦτε, παρ' ὧν χρὴ προστάγματα λαμβάνειν. [194] Μαρτυράμενος οὖν ἐμαυτὸν τῆς ἐς ὑμᾶς μέχρι δεῦρο φιλοτιμίας χρήσομαι τῷ πατρίῳ νόμῳ καὶ τοῦ ἐνάτου τέλους, ἐπειδὴ μάλιστα τῆς στάσεως κατήρξε, τὸ δέκατον διακληρώσω θανεῖν. [195] Θρήνου δὲ ἀθρόως ἐξ ἅπαντος τοῦ τέλους γενομένου, οἱ μὲν ἄρχοντες αὐτοῦ προσπεσόντες ἰκέτευον, ὁ δὲ Καίσαρ μόλις τε καὶ κατ' ὀλίγον ἐνδιδοὺς ἐς τοσοῦτον ὅμως ὑφῆκεν, ὡς ἑκατὸν καὶ εἴκοσι μόνους, οἱ κατάρξαι μάλιστα ἐδόκουν, διακληρῶσαι καὶ δωδέκα αὐτῶν τοὺς λαχόντας ἀνελεῖν. Τῶν δὲ δωδέκα τῶνδε ἐφάνη τις οὐδ' ἐπιδημῶν, ὅτε ἡ στάσις ἐγίγνετο· καὶ ὁ Καίσαρ τὸν ἐμφήναντα λοχαγὸν ἔκτεινεν ἀντ' αὐτοῦ. [196] Ἡ μὲν δὴ περὶ Πλακεντίαν στάσις οὕτως ἐλέλυτο, ὁ δὲ Καίσαρ ἐς Ῥώμην παρήλθε, καὶ αὐτὸν ὁ δῆμος πεφρικῶς ἠρεῖτο δικτάτορα, οὔτε τι τῆς βουλῆς ψηφίζομένης οὔτε προχειροτονοῦντος ἄρχοντος. Ὁ δέ, εἴτε παραιτησάμενος τὴν ἀρχὴν ὡς ἐπίφθονον εἴτε οὐ χρήζων, ἄρξας ἐπὶ ἔνδεκα μόνους ἡμέρας (ᾧδε γάρ τισι δοκεῖ) ὑπάτους ἐς τὸ μέλλον ἀπέφηνεν ἑαυτὸν τε καὶ Πούπλιον Ἰσαυρικόν.